

τό ύψος που δίνουν στις γυναίκες όλα τα κουστούμια που πλησιάζουν προς τα άνδρικά.

Τό παρόν φουστάνι—άφινε να διαφαίνονται οι λεπτές κνήμες της μέσα από τις πέτινες μπότες, και κάτω από τό μαυρο ήμιψηλο καπέλλο της, τά μαλλιά της ξεχύνονταν χρωσά έλαφριά, σχεδόν παιδικά...

Η απότομη χατηφοριά του εδάφους τούς είχε άπομακρύνει κάπως από τούς άλλους. Ήσαν μόνοι σχεδόν, ολομόναχοι μες στην άγαθή φθινοπωρινή φύση.

Έξαφνα, ένα φτερούγισμα άντήχησε πάνω από τά κεφάλια των δύο νέων.

— Προσέξτε ! Περόδκια ! τούς εφώναζεν από μακριά ό Ούμβέρτος.

Ό Πέτρος έρριξε μιá ματιά στη Μαρί—'Ανξ. Ή νέα μόλις είχε κατέβη άπ' τ' άλογο της. Τήν ειδε να σηκώνη τό τουφέκι της και να τό ξανακατεβάξη άμέσως σχεδόν.

— Φοβόσαστε να ρίξετε ; τήν έρώτησε τρυφερά.

— 'Ω ! όχι...Είμαι διά συνειδημένη.

— Κι' όμως άφίσατε να περάση μιá μοναδική ευκαιρία...Όχι χιτυπούσατε, τουλάχιστον δυό Περόδκια...

— 'Ισως. Μά...είνε τόσο γελοίο...

— Τί ; τί είναι γελοίο ;

— Νά...κάθε χρόνο πέρνω τήν απόφασή μου να κυνηγήσω. Και κάθε φορά, επαναλαμβάνεται ή ίδια ιστορία...Δέν τολμώ να σκοτώσω τά ζωοτόμα αυτά πουλιά...

— Δέν βρίζετε ότι τό κυνήγι είναι ένα πράγμα άγριο και σκληρό ;

— Τό παραδέχεσθε και σεις αυτό ;

— Ναι. Πρότιμ κανείς να φάη βέρβια...δέν λέω...Ή περόδκια μάλιστα είναι θανατός μεζές...Νομίζω όμως ότι, τό να σκοτώνη κανείς τά φτωχά αυτά πουλιά για να κάνει άπλώς τό κέρφ του, αυτό είναι μιá μεγάλη άναστροφή...

— Ξέρετε ποιά είναι τό αποτέλεσμα των περισσοτέρων άριστοκρατικών κυνηγών ; 'Ιδού : να πληρώνονται ή πέροδκιας, να πέφτουν στους θάμνους, και να γάζομαζαν εκεί ποιάς ξέρει επί πόσες ώρες...Τι τρομερές κατάρσεις δέ θα μας δίνουν, τά φτωχά πουλιά !...Κάθε ζήνησή μας είναι σημεϊον λόγου ή θανάτου γι' αυτά. Πόσο θα μας μισή όλη αυτή ή φύση, που φαίνεται τόσο άγαθή και τόσο εύτυχημένη...

— Πιστεύετε, λοιπόν πως και τά πουλιά έχουν σέψη, σαν και μιά ;

— 'Ιδού ! Καιτάξτε μονάχι σας, ειπεν απότομα ό Πέτρος.

Τό σκελί του είχε σταθή άκίνητο, με τό σήγχο προτεταμένο, με τό ένα πόδι σηκωμένο.

Προσοχήσαν αγάσγιά, και ό Πέτρος φιδήσας :

— Θάνε χαμηλά μάννα με τά μικρά της. Ντίξ ! 'Εδω !

Έξαφνα, μεσ' άπόνα θάμνο, πετάχθηκε μιá περόδκια ριζόντας στρογγύλες χρονγές και ξαναπέσε χαμηλά τριανταφοιά βήματα πειο μακριά.

— 'Εδω. Ντίξ ! Πίσω, ειπε, ό Ούμβέρτος.

Τό σκελί όμως δέν ήταν πιá σέ θεία, ν' άκούση κανενός τήν προσταγή. Ξαφνιασμένο ώρησε προς τό περμένο πουλί, έξαφνα όμως, από τόν ίδιο θάμνο, πετάχθηκε, σαν σφαίρα τού τέννης, μιá δεύτερη περόδκια. Αύτη όμως πετόσε κοιρασμένα, και ή μιá της φτερούγια κερμόταν βαρεία προς τά κάτω.

— Θεέ μου ! Είναι πληρωμένη ! ειπε ή Μαρί - 'Ανξ.

— 'Οχι, συμβαίνει γιατί πολυ περιεργό, ή μάλλον πολυ συζητητικό, δεσποινίς Μαρί - 'Ανξ. Τό δεύτερο αυτό πουλί είναι τό άρσενικό και ύποζοιγείται τό λαβωμένο για να τραβήξη τήν προσοχή μας πάνω του, και ν' άπομακρύνει έτσι τόν κίνδυνο από τήν μάννα κι' από τά μικρά της. Ή περόδκια που πετάχθηκε πρώτη, θα έζη ξαναγρησά τώρα στόν θάμνο όποι έχει άφισμένα τά μικρά της. Θα τά πιάση και θα τά κοιβάληση μαζί τής μακριά... Και πέρα κάτου, θα σταθή θα περιμένη τόν πατέρα, σαν φτωχά, γλυτώση ως τό τέλος τή ζωή του.

Τά μάτια της Μαρί - 'Ανξ γέμισαν δάκρυα.

— Είναι δυνατόν ; ψιθύρισε συζητημένη. Πόση γενναϊότητα και πόση σέψη δέν κερβίτε τό μικρό αυτό πουλί ! Και πώς θα του μιανόμαστε σαν φοβερά τέρατα, σαν γίγαντες...

— Από μακριά, άκουστήχαν δυό-τρεις πυροβολισμοί.

— 'Ω, κόρη Πέτρο ! φώναξε τρομαγμένη ή Μαρί - 'Ανξ, Φθά-

Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ...

Ή περίφημος γαλλίδα λογία κυρία ντε Στάελ, έγραψε κάποτε τόν έξηξ παράδοξο χαρακτηρισμό για τό Παρίσι :

— «Τό Παρίσι είναι τό μόνο μέρος του κόσμου όπου είναι κανείς εύτυχής... και όταν άκόμη είναι δυστυχισμένος !»

Ή λογογραφία όμως έκοψε τήν φράση αυτή από τό βιβλίο της με τήν δικαιολογία ότι... «υπό τό καθεστώς του Ναπολέοντος, ό όποιος ήταν τότε αυτοκράτωρ των Γάλλων, δέν υπάρχουν στο Παρίσι... δυστυχισμένοι !»

***

Κάποιος άλλος εύφυλόλογος γάλλος συγγραφέας λέει κάπου, ότι τό Παρίσι είναι ή κόλασι των... άμαξάδων, τό καθαρτήριο των... σούζιων και ό παράδεισος των γυναικών !

***

Ό ποιήγην Έρρίκος, άδελφός του βασιλέως της Πρωσίας έπεσέφθη τό Παρίσι στα 1781. Όταν έπρόκειτο ν' άναχωρήση από κει έθύρισε στόν δούκα ντε Ν..., που του χρησιμοποιείν ως ξεναγός, και του ειπε :

— Τά μιά χρόνια της ζωής μου τά πέρασα επιθυμώντας να γνωρίσω τό Παρίσι. Τά άλλα μισά θα τά πέρασα νοσταλγών το !

***

Ό Φρειδερίκος ό Β' δειπνώντας κάποτε με διαφόρους διανοούμενους τους έθεσεν έξαφνα τήν έξηξ έρώτηση :

— Τι θα έανάτε αν είσθε βασιλεύς της Πρωσίας ;

Οί περισσότεροι προσπαθήσαν να δώσουν άπαντήσεις έξυπνες και ζωλακεντικές. Όταν όμως ήρθε ή σειρά του μαρκησιού ντε

'Αρζάν, ό πνευματώδης αυτός άριστοκράτης έθύρισε και ειπε :

— Τι να σας πώ, Μεγαλειότατε... Εγώ, αν ήμουν βασιλεύς της Πρωσίας, θα... πουλούσα τό βασίλειό μου για να γλυτηήσω με τό προϊόν της πωλήσεως στο Παρίσι !...

***

Ό Κάρολος Ε' της 'Ισπανίας, ταξιδεύοντας κάποτε στη Γαλλία έπέρασε από τήν 'Ορλεάνη και τό Πουατιέ και κατέληξε στο Παρίσι. Ό βασιλεύς της Γαλλίας Φραγκίσκος ό Α' ό όποιος τον έφιλοξένησε, τόν έρώτησε πώς τού φανήζαν οι πόλεις που είχαν επισκεφθή.

— Τό Πουατιέ, απήνησεν ό Κάρολος, είναι τό όμορφότερο, έξοχικό χωριό του κόσμου, ή δέ 'Ορλεάνη, ή όμορφότερα πόλις.

— Και τό Παρίσι ; Τι

Έξω Ντίξ !... έδω !...

έντύπωση σας έκαμε :

— Τό Παρίσι δέν είναι άπλη πόλις, είναι ένας όλόκληρος κόσμος !

***

Έρώτησαν κάποτε τόν Τσάρο Πέτρο τόν Μεγάλο, πώς εύρισκε τό Παρίσι.

— 'Αν είχα εγώ μιá τέτοια προτεύουσα, απήνησεν ό Τσάρος, θα... της έβαζα φωτιά να τήν κάψω από τόν φόβο μη τυχόν... άποροφήσει όλο τό ύπολοιπόμενον τμήμα τού πρώτου μου !...

***

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Υπό του έν Παρισίους Έκδοτικού Οίκου «'Αγών» έξεδόθη ασία διηγημάτων της γνωστής διηγηματογράφου κ. 'Ιουλίας Περσάκη με τόν τίτλον «Διηγήματα».

Πωλούνται εις τά Κεντρικά Βιβλιοπωλεία.

ναι να μη μιάς σκοτώσουν τήν περόδικά μας !

Έσώπασε κοκκινίζοντας. Και συγχρόνως, έκοιτάζε τόν νέο με τά πλημυρισμένα από δάκρυα μάτια της... Τότε για πρώτη φορά, μες τή μεγάλη συμπόνια που τούς ένωσε και τούς δυό, τά βλέμματά τους συναντήθηκαν κι' ένοιώσαν τις καρδιές των ν' ά ρ ρ α β ω ν ι α ζ ω ν τ α ι !...

Είχαν άγαπηθή...Μ' έρωτα όμως άληθινό, βαθύ, ειλικρινή, άπέραντο.